

Rapport

Datum: 6 april 2005

Rapportnummer: 2005/105

Klacht

Verzoeker klaagt over de wijze waarop ambtenaren van het regionale politiekorps Groningen hem en zijn vriendin op 28 juni 2003 - nadat hij was aangehouden - hebben bejegend.

Verzoeker klaagt er met name over dat de politie:

zijn fiets niet heeft meegenomen naar het politiebureau, dan wel hem niet in de gelegenheid heeft gesteld zijn fiets zorgvuldig op slot te zetten;

zijn vriendin op de plaats van aanhouding heeft achtergelaten, en

tegen zijn vriendin heeft gezegd dat zij haar relatie met verzoeker misschien maar beter kan verbreken.

Beoordeling

I. Algemeen

Op 28 juni 2003 meldde een beveiligingsmedewerker van een aan het Stationsplein in Groningen gelegen bedrijf even voor 03.00 uur 's nachts telefonisch bij de politie dat een man over het hek van het bedrijfsterrein was geklommen en een stoel had weggenomen. De man was vervolgens met de stoel weggefietsd in de richting van de Theodorus Niemeyerstraat. Naar aanleiding van deze melding reden politieambtenaren D. en R. in de opgegeven richting. Toen zij een man met fiets en stoel zagen - verzoeker -, hebben zij hem aangehouden. Tijdens de aanhouding kwamen ook politieambtenaren H. en S. ter plaatse. Verzoeker is na zijn aanhouding door D. en R. overgebracht naar het politiebureau.

II. Met betrekking tot de fiets

1. Verzoeker klaagt erover dat de politie, nadat hij was aangehouden, zijn fiets niet heeft meegenomen naar het politiebureau, dan wel hem niet in de gelegenheid heeft gesteld zijn fiets zorgvuldig op slot te zetten.

Verzoeker stelt hierbij dat de aanhouding zo snel verliep dat hij niet de kans heeft gekregen zijn fiets op slot te doen. De politie heeft hem niet gevraagd of hij zijn fiets op slot wilde doen, aldus verzoeker. Als dit hem wel was gevraagd, zou hij geen reden hebben gehad om dit aanbod af te slaan. Verzoeker zou het vanzelfsprekend hebben gevonden als de politie zijn fiets had meegenomen naar het politiebureau, zeker nu de stoel wél door de politie is meegenomen naar het politiebureau.

2. In een proces-verbaal van 13 november 2003 heeft politieambtenaar D. in reactie op verzoekers klacht verklaard dat hij en zijn collega R. verzoeker de gelegenheid hebben gegeven om zijn fiets in de Theodorus Niemeyerstraat te stallen en af te sluiten.

In reactie op de klacht heeft politieambtenaar S. op 23 november 2003 in een door hem opgesteld proces-verbaal vermeld dat politieambtenaren D. en R. verzoeker destijds de mogelijkheid hebben geboden zijn fiets te stallen en af te sluiten, maar dat verzoeker geen gebruik heeft gemaakt van deze mogelijkheid. Verzoeker werd hierop door D. en R. overgebracht naar het politiebureau, terwijl verzoekers vriendin, S. en H. achterbleven. Verzoekers vriendin zou zorgdragen voor verzoekers fiets, aldus S.

In een door hem opgesteld proces-verbaal van 27 november 2003 heeft politieambtenaar H., in reactie op verzoekers klacht, de lezing van politieambtenaar S. over de gang van zaken rond verzoekers fiets bevestigd.

3. De klachtenadviescommissie voor de politieregio Groningen constateerde in haar advies aan de korpsbeheerder van 9 december 2003 dat verzoeker had aangegeven zijn fiets niet te willen afsluiten, waarop de politieambtenaren zijn fiets hadden toevertrouwd aan de zorg van zijn vriendin. Om die reden adviseerde de klachtenadviescommissie de korpsbeheerder om de klacht op dit punt niet gegrond te verklaren. De korpsbeheerder heeft dit advies overgenomen en verzoeker op 6 januari 2004 laten weten zijn klacht op dit punt niet gegrond te achten.

In aanvulling op dit oordeel uit de interne klachtprocedure bracht de korpsbeheerder tijdens het onderzoek van de Nationale ombudsman naar voren dat verzoekers vriendin er volledig mee had ingestemd dat de fiets aan haar zorg werd overgedragen nadat verzoeker had aangegeven geen gebruik te willen maken van de hem door de politie geboden mogelijkheid om zijn fiets op slot te doen. De politie had de fiets niet, zoals verzoeker wilde, mee naar het politiebureau meegenomen omdat surveillanceauto's niet zijn ingericht voor het vervoer van fietsen, terwijl verzoekers vriendin bereid was zorg te dragen voor de fiets. De korpsbeheerder bleef dan ook bij zijn eerdere standpunt dat de klacht op dit punt niet gegrond was.

4. In reactie op het standpunt van de korpsbeheerder en de lezing van de betrokken politieambtenaren heeft verzoeker - in aanvulling op hetgeen hij eerder had aangevoerd - naar voren gebracht dat politieambtenaren D. en R. hem al handboeien hadden omgedaan toen politieambtenaren H. en S. ter plaatse arriveerden. Volgens verzoeker konden H. en S. dus niet hebben gehoord of D. en R. hem, voor H. en S. arriveerden, hadden gevraagd of hij zijn fiets op slot wilde zetten. Ook vroeg verzoeker zich af of zijn fiets niet in een surveillanceauto paste, terwijl de stoel er kennelijk wel in paste. Verder vroeg verzoeker zich af hoe de politieambtenaren wisten dat mevrouw V. zijn vriendin was. Hij vindt dat hij baas is over zijn eigen spullen, en hij is het er dan ook niet mee eens dat hem voordat hij naar het politiebureau werd overgebracht niet is meegedeeld dat zijn vriendin zou

zorgdragen voor zijn fiets.

5. Mevrouw V. - verzoekers vriendin - heeft tijdens het onderzoek van de Nationale ombudsman verklaard dat zij aanvankelijk was weggefietsd toen zij de politie zag komen aanrijden. Bijna meteen hierop was ze echter toch omgekeerd en teruggefietsd naar haar vriend en de twee politieambtenaren die inmiddels bij hem stonden. Deze politieambtenaren hadden verzoeker op dat moment al met zijn handen op zijn rug vastgepakt. Hierop kwamen nog een politieauto en nog een politiebuis ter plaatse, elk met twee politiemensen erin. Verzoeker kreeg vrijwel meteen handboeien om en werd in een politieauto gezet. De politiebuis is bijna meteen weer weggegaan, volgens verzoekers vriendin met medeneming van de stoel. Mevrouw V. heeft verder verklaard dat zij zich niet kan herinneren of zij verzoeker iets heeft horen zeggen of vragen over zijn fiets. Voor zover zij het zich kan herinneren heeft zij de politie ook niets horen zeggen over de fiets. Zij kreeg de fiets op een gegeven moment in handen geduwd, zonder dat er iets over de die fiets werd gezegd, aldus mevrouw V. Toen twee politieambtenaren met verzoeker in een politieauto wegreden, stond zij daar dus met twee fietsen in haar handen. De twee nog aanwezige politieambtenaren vroegen haar niet of zij voor verzoekers fiets wilde zorgen, dus had ze hen gevraagd wat ze nu moest. Volgens verzoekers vriendin antwoordde één van de politieambtenaren hierop door te zeggen dat ze misschien beter de relatie met haar vriend kon verbreken. Omdat zij niet het sleuteltje van het slot van verzoekers fiets had, heeft zij die fiets toen maar met haar eigen slot vastgemaakt aan een hek en is vervolgens op haar eigen fiets naar huis gefietsd.

6. Het vereiste van correcte bejegening houdt onder meer in dat bestuursorganen zich in hun bejegening van burgers hulpvaardig opstellen. Deze vorm van dienstbaarheid brengt mee dat politieambtenaren zich ook bij een aanhouding hulpvaardig dienen op te stellen jegens de verdachte. Een en ander betekent dat indien een verdachte op het moment van zijn aanhouding een fiets bij zich heeft, de politie er voor moet zorgen dat de fiets op slot wordt gezet of anderszins niet onbeheerd achterblijft.

7. De verklaringen van de politieambtenaren, verzoeker en diens vriendin lopen uiteen op het punt van de vraag of de politie verzoeker in de gelegenheid heeft gesteld zijn fiets op slot te zetten. Wat hier ook van zij, nu verzoekers vriendin - nadat verzoeker werd overgebracht naar het politiebureau - kennelijk niet expliciet heeft geweigerd om zorg te dragen voor verzoekers fiets, is de Nationale ombudsman van oordeel dat de politie er in voldoende mate voor heeft zorggedragen dat verzoekers fiets niet onbeheerd achterbleef. Dat de politie volgens verzoeker niet kon weten dat mevrouw V. zijn vriendin was doet hieraan niet af, nu de Nationale ombudsman ervan uitgaat dat de politieambtenaren er in de gegeven omstandigheden van mochten uitgaan dat mevrouw V. ten minste een goede bekende van verzoeker was. De Nationale ombudsman overweegt hierbij dat mevrouw V. volgens haar eigen verklaring ook daadwerkelijk de zorg voor de fiets van verzoeker op zich heeft genomen door deze met haar eigen fietsslot vast te maken aan een hek.

De onderzochte gedraging is op dit punt behoorlijk.

III. Met betrekking tot het achterlaten van verzoekers vriendin

1. Verzoeker klaagt er tevens over dat de politie zijn vriendin heeft achtergelaten op de plaats waar hij is aangehouden. Hij stelt dat hij de ter plaatse aanwezige politieambtenaren destijds heeft gevraagd of zij ervoor konden zorgen dat zijn vriendin veilig thuis kon worden gebracht. Volgens verzoeker was het een kleine moeite geweest om zijn vriendin thuis te brengen, en was het van groot belang gezien de plaats van de aanhouding en de toenemende mate waarin geweldsdelicten plaatsvinden in en rond de binnenstad. Hij vraagt zich dan ook af of het gebruikelijk is om de partner van een arrestant achter te laten op de plaats van aanhouding.

2. In reactie op de klacht heeft politieambtenaar R. op 27 september 2003 schriftelijk verklaard dat verzoeker destijds heeft gevraagd of zijn vriendin veilig naar huis kon worden gebracht. D. en hij hebben niet aan dit verzoek voldaan aangezien collega's nog in gesprek waren met de vriendin. Hij weet niet wat die collega's tegen de vriendin hebben gezegd.

Politieambtenaar D. heeft in reactie op de klacht bij proces-verbaal van 13 november 2003 verklaard dat verzoeker heeft gevraagd of zijn vriendin met hem mee mocht. Hierop was geantwoord dat alleen verzoeker werd verdacht van diefstal en dat het niet gebruikelijk was een verdachte te vervoeren in gezelschap van andere personen. Hij is niet op de hoogte van de inhoud van het gesprek dat politieambtenaren H. en S. met verzoekers vriendin hebben gevoerd, aldus D.

In reactie op de klacht heeft politieambtenaar S. in een door hem opgesteld proces-verbaal van 23 november 2003 verklaard dat verzoeker destijds heeft gevraagd of zijn vriendin mee mocht naar het politiebureau. Dit verzoek was afgewezen, aldus S.

In een door hem opgesteld proces-verbaal van 27 november 2003 heeft ook politieambtenaar H., in reactie op verzoekers klacht, verklaard dat verzoeker destijds heeft gevraagd of zijn vriendin mee mocht naar het politiebureau. Volgens H. was dit verzoek afgewezen.

3. De korpsbeheerder acht de klacht op dit punt niet gegrond omdat verzoekers vriendin destijds niet zelf aan de politie heeft gevraagd of zij naar huis kon worden gebracht. Volgens de korpsbeheerder mochten de politieambtenaren hieruit afleiden dat verzoekers vriendin er geen behoefte aan had om thuis te worden gebracht, en zijn de politieambtenaren terecht hierop afgegaan en niet op de wens van verzoeker.

4. In reactie op het standpunt van de korpsbeheerder heeft verzoeker de vraag opgeworpen of de politieambtenaren destijds daadwerkelijk zijn vriendin zouden hebben thuisgebracht als zij hierom had gevraagd, terwijl dezelfde politieambtenaren verzoekers

verzoek om zijn vriendin thuis te brengen kort daarvoor hadden afgewezen.

5. Tijdens het onderzoek van de Nationale ombudsman heeft verzoekers vriendin verklaard dat verzoeker destijds vanuit de politieauto heeft geroepen dat de politie haar moest thuisbrengen, maar dat de politieambtenaren hier helemaal niet op reageerden. Zelf heeft ze de politie niet gevraagd of ze haar naar huis wilden brengen, aldus verzoekers vriendin. Toen verzoeker door twee politieambtenaren werd overgebracht naar het politiebureau heeft ze de twee overgebleven politieambtenaren gevraagd of ze even in de buurt wilden blijven tot ze klaar was om weg te fietsen, omdat ze het geen prettig idee vond om midden in de nacht alleen op de betreffende plek - een steegje - achter te blijven. Volgens verzoekers vriendin reageerden de politieambtenaren niet echt op dit verzoek, omdat ze een stukje verder reden.

6. Zoals hierboven onder II.6. staat vermeld, dienen bestuursorganen zich in hun bejegening van burgers hulpvaardig op te stellen. Deze vorm van dienstbaarheid brengt mee dat politieambtenaren zich ook bij een aanhouding hulpvaardig dienen op te stellen jegens de verdachte en diens metgezellen.

7. De Nationale ombudsman acht het aannemelijk dat verzoeker de politie destijds heeft gevraagd om zijn vriendin thuis te brengen. Verder wordt als vaststaand aangenomen dat verzoekers vriendin de politie niet zelf heeft gevraagd haar naar huis te brengen.

De Nationale ombudsman is van oordeel dat eerdergenoemd beginsel van dienstbaarheid niet met zich meebrengt dat een metgezel van een verdachte naar huis dient te worden gebracht, tenzij sprake is van zwaarwegende omstandigheden. Nu verzoeker behalve een algemeen gevoel van onveiligheid geen redenen heeft aangevoerd waarom zijn vriendin naar huis zou moeten worden gebracht, en nu verzoekers vriendin in staat moest worden geacht zelf naar huis te fietsen, is de Nationale ombudsman van oordeel dat van dergelijke zwaarwegende omstandigheden geen sprake was. De Nationale ombudsman tekent daarbij aan dat mevrouw V. heeft verklaard dat zij aanvankelijk bij het zien van de politie bij haar vriend is weggefietsd en weer is teruggekeerd omdat zij haar vriend niet alleen met de politie wilde achterlaten. Ook hieruit blijkt niet dat er sprake was van zwaarwegende omstandigheden als voormeld.

De onderzochte gedraging is ook op dit punt behoorlijk.

IV. Met betrekking tot de opmerking over het verbreken van de relatie

1. Voorts klaagt verzoeker erover dat de politie tegen zijn vriendin heeft gezegd dat zij haar relatie met verzoeker misschien maar beter kon verbreken. Volgens verzoeker is deze opmerking gemaakt nadat hij werd overgebracht naar het politiebureau, en in reactie op de vraag van zijn vriendin wat ze verder moest toen zij zonder verzoeker achterbleef op de betreffende plek. Verzoeker vindt het een uitermate provocerende en vervelende

opmerking.

2. In reactie op de klacht hebben politieambtenaren S. en H. ieder voor zich, bij proces-verbaal van 23 respectievelijk 27 november 2003, verklaard dat zij verzoekers vriendin op correcte wijze hebben behandeld.

3. Tijdens de interne klachtprocedure achtte de korpsbeheerder de klacht op dit punt niet gegrond omdat niet was gebleken van een incorrecte houding van politieambtenaren S. en H. ten opzichte van verzoekers vriendin.

De korpsbeheerder bracht tijdens het onderzoek van de Nationale ombudsman naar voren dat beide betrokken politieambtenaren hadden verklaard dat in het geheel geen sprake was geweest van een advies om de relatie met verzoeker te verbreken. Volgens de twee politieambtenaren was de relatie tussen verzoeker en diens vriendin in het geheel niet ter sprake gekomen, aldus de korpsbeheerder. Om die reden achtte de korpsbeheerder de klacht ook op dit punt niet gegrond.

4. Verzoekers vriendin heeft tijdens het onderzoek van de Nationale ombudsman verklaard dat zij met twee fietsen in haar handen stond toen verzoeker door twee politieambtenaren naar het politiebureau werd overgebracht. Hierop had zij de twee politiemensen die er nog waren gevraagd "Wat moet ik nu?". Eén van de politieambtenaren had hierop geantwoord dat zij misschien beter de relatie met haar vriend kon verbreken. Verzoekers vriendin vond dit een rare opmerking, omdat volgens haar duidelijk moet zijn geweest dat ze doelde op de situatie dat ze daar midden in de nacht alleen met twee fietsen achterbleef. Ze vindt het dan ook niet kunnen dat een politieambtenaar een dergelijke opmerking maakt.

5. De lezing van verzoekers vriendin staat op dit punt tegenover de lezing van de twee betrokken politieambtenaren, terwijl naar het oordeel van de Nationale ombudsman geen sprake is van feiten of omstandigheden op grond waarvan aan de ene lezing meer betekenis moet worden toegekend dan aan de andere. Om die reden zal de Nationale ombudsman zich op dit punt onthouden van het geven van een oordeel over de onderzochte gedraging. Indien de opmerking evenwel daadwerkelijk in deze vorm zou zijn gemaakt, was zij niet terzake doende geweest.

Conclusie

De klacht over de onderzochte gedraging van het regionale politiekorps Groningen is

niet gegrond ten aanzien van:

de behandeling van verzoekers fiets, en

het achterlaten van verzoekers vriendin.

Ten aanzien van de opmerking tegen verzoekers vriendin dat zij de relatie met verzoeker beter kon verbreken, onthoudt de Nationale ombudsman zich van een oordeel.

Onderzoek

Op 6 februari 2004 ontving de Nationale ombudsman een verzoekschrift van de heer M. te Groningen, met een klacht over een gedraging van het regionale politiekorps Groningen. Naar deze gedraging, die wordt aangemerkt als een gedraging van de beheerder van dit politiekorps (de burgemeester van Groningen), werd een onderzoek ingesteld.

In het kader van het onderzoek werd de korpsbeheerder verzocht op de klacht te reageren en een afschrift toe te sturen van de stukken die op de klacht betrekking hebben. Daarnaast werd vier betrokken politieambtenaren de gelegenheid geboden om commentaar op de klacht te geven. Zij maakten van deze gelegenheid geen gebruik. In verband met zijn verantwoordelijkheid voor justitieel politieoptreden werd ook de hoofdofficier van justitie te Groningen over de klacht geïnformeerd en in de gelegenheid gesteld zijn zienswijze kenbaar te maken, voor zover daarvoor naar zijn oordeel reden was. De genoemde hoofdofficier van justitie maakte van deze gelegenheid geen gebruik.

Vervolgens werd verzoeker in de gelegenheid gesteld op de verstrekte inlichtingen te reageren. Hij maakte van die gelegenheid gebruik. Tevens werd van verzoekers vriendin telefonisch een getuigenverklaring opgenomen.

Het resultaat van het onderzoek werd als verslag van bevindingen gestuurd aan betrokkenen. De korpsbeheerder berichtte dat het verslag hem geen aanleiding gaf tot het maken van opmerkingen. Verzoeker gaf binnen de gestelde termijn geen reactie.

Bevindingen

De bevindingen van het onderzoek luiden als volgt:

A. feiten

1. Op 28 juni 2003 meldde een beveiligingsmedewerker van een aan het Stationsplein in Groningen gelegen bedrijf even voor 03.00 uur 's nachts telefonisch bij de politie dat een man over het hek van het bedrijfsterrein was geklommen en een stoel had weggenomen. De man was vervolgens met de stoel weggefietsd in de richting van de Theodorus Niemeyerstraat. Naar aanleiding van deze melding reden politieambtenaren D. en R. in de opgegeven richting. Toen zij een man met fiets en stoel zagen - verzoeker -, hebben zij hem aangehouden. Tijdens de aanhouding kwamen ook politieambtenaren H. en S. ter plaatse. Verzoeker - de heer M. - is na zijn aanhouding door D. en R. overgebracht naar het politiebureau en korte tijd later in vrijheid gesteld.

2.1. Verzoeker diende nog dezelfde dag twee schriftelijke klachten in bij het regionale politiekorps Groningen. In de ene klachtbrief schreef hij het volgende:

"In de vroege uren van zaterdag 28 Juni 2003 is aangehouden M. Nadat deze met een stoel afkomstig uit een afvalcontainer van het X-complex gelegen aan het Stationsplein, en al fietsend zijn weg naar huis vervolgde. Ik zat geboeid in de politieauto bij agent R. (...) en bij zijn collega.

Mijn arrestatie verliep dusdanig snel dat ik niet de kans heb gekregen mijn fiets te stallen en zorgvuldig op slot te zetten zoals ik dit normaliter gewend ben. Ten tijde van de aanhouding bevond ik mij op mijn fiets en in mijn linkerhand een stoel die ik uit de afvalcontainer had gehaald.

Ik afgevoerd, de stoel afgevoerd door een der collega's uwerzijds maar mijn fiets achterblijvend op de plaats waar ik aangehouden ben. Het lijkt mij ten zeerste onredelijk dat mijn fiets niet is afgevoerd naar het bureau waar ik ter ziele heen ben verplaatst. Het lijkt mij redelijk dat u mij een verklaring toezendt waarom dit niet is gebeurd, ik zou graag willen dat u dit bekrachtigt met de gehanteerde norm die het wetboek voorschrijft. (...) Het lijkt mij vanzelfsprekend wanneer ik niet de kans heb gekregen mijn voertuig te stallen dat deze in bewaring wordt gesteld door agenten die bij deze arrestatie betrokken waren."

2.2. In de andere klachtbrief schreef verzoeker het volgende:

"In de vroege uren van zaterdag 28 juni 2003 is aangehouden M. Nadat deze met een stoel afkomstig uit een afvalcontainer van het X-complex gelegen aan het Stationsplein, en al fietsend zijn weg naar huis vervolgde. Ik werd geboeid en moest plaatsnemen in een politieauto, achterlatend mijn vriendin, mijn fiets en de stoel die ik uit een afvalcontainer had gehaald. Gevraagd had ik aan de agenten terwijl de deur van de politieauto openstond of ze konden zorgen dat mijn vriendin veilig thuis kon worden gebracht. Dit in verband met de grote dreiging die ik ondervind in deze samenleving.

Terwijl ik werd afgevoerd naar het politiebureau met aanwezig in de auto agent R. (...), bleef mijn vriendin achter met agenten van het dienstnummer (...). Deze stelden mijn vriendin enkele vragen, deze werden door mijn vriendin alle beantwoord. Ten tijde van de aanwezigheid van diezelfde agenten vroeg mijn vriendin wat ze verder moest (bedoelende achterblijvend zonder haar vriend), waarop een der agenten antwoordde 'misschien kun je beter je relatie verbreken'. Daar het geenszins van belang is dat iemand mij, dan wel mijn vriendin aanraadt hoe wij onze relatie indelen vind ik dit een uitermate provocerende en vervelende mededeling. Ik wil u hierbij vragen waarop zo een opmerking betrekking heeft en waarom een ambtenaar in functie mij probeert op te zetten tegen mijn vriendin.

Mijn verzoek luidt dan ook dat u ons een schijven toestuurt waarom, en indien terecht deze opmerking is gemaakt dan wel een niet geldelijk excuus wordt aangeboden.

Verder vond ik het vervelend dat mijn vriendin niet netjes is begeleid naar huis daar ik een verzoek had ingediend dit te doen, mijns inziens was dit een kleine moeite en van groot belang gezien de plaats van de aanhouding en de toenemende mate waarin geweldsdelicten plaatsvinden in en rond de buurten van de binnenstad. Mijn tweede vraag in deze brief luidt dan ook: is het gebruikelijk om een partner van een arrestant achter te laten op de plaats van aanhouding, of heeft zich hier een incorrecte beslissing voorgedaan. Zou u deze willen bekrachtigen volgens de artikelen zoals voorgeschreven in het wetboek."

3. In reactie op de klacht verklaarde politieambtenaar R. op 27 september 2003 schriftelijk het volgende:

"In de nacht van vrijdag 27 juni op zaterdag 28 juni 2003 deed ik (...) dienst op de noodhulp (...). Ik werkte deze dienst samen met D. (...).

Op zaterdag 28 juni 2003, omstreeks 02.50 uur, hoorden wij de mobilofonische melding van de meldkamer van de Regiopolitie Groningen dat er zojuist een blanke man over het hek van het terrein van de X zou zijn geklommen en dat deze man een stoel zou hebben weggenomen. Deze blanke man zou zijn weggefietsd in de richting van Y. Mijn collega en ik reageerden op deze melding aangezien wij enkele straten waren verwijderd van de Y. Wij reden vervolgens de Theodorus Niemeyerstraat in en zagen aldaar de blanke man met de stoel fietsen alsmede een blanke vrouw welke naast de blanke man fietste. Hierop hebben wij de blanke man, M. dus, aangehouden op verdenking van diefstal en geboeid achter in onze opvallende politie-surveillance voertuig laten plaatsnemen. Op dat moment kwamen er collega's (...) ter plaatse. Deze collega's hadden de melding aanvankelijk gekregen. De collega's (...) gingen in gesprek met de vrouw, dit bleek de vriendin van M. te zijn. Hierop zijn wij, collega D. en ik, ten spoedigste naar het politiebureau aan de Rademarkt gereden om M. voor te geleiden aan de hulpofficier van justitie.

Zoals ook in de klachtbrief is vermeld vroeg M. aan ons of zijn vriendin veilig naar huis kon worden gebracht. Aan dit verzoek hebben wij niet voldaan aangezien er nog collega's met haar in gesprek waren. Wat er door de achtergebleven collega's tegen de vriendin van M. is gezegd is bij mij niet bekend."

4. Politieambtenaar D. stelde op 13 november 2003 een proces-verbaal op, waarin hij de volgende reactie gaf op de klacht:

"Op vrijdag 27 juni 2003 deed ik (...) nachtdienst in het centrum van Groningen (...). Ik (...) reed in een opvallende dienstauto en beschikbaar voor de noodhulp samen met collega R. (...).

Op zaterdag 28 juni 2003, omstreeks 02.48 uur, hoorden wij (...) via de mobilfoon van de centralist van de meldkamer Regiopolitie Groningen de melding dat aan de achterzijde van

het X-gebouw, gevestigd aan het Stationsplein, een blanke man over een hek geklommen was en dat deze man een stoel vanaf het terrein had gestolen. Verder kregen wij (...) via de mobilfoon te horen dat de verdachte blanke man weg was gefietst in de richting van het bedrijf genaamd Y.

Hierop zijn wij (...) in de richting van de Theodorus Niemeyerstraat gereden en zagen wij (...) in voornoemde straat een manspersoon met een bureaustoel fietsen. Wij (...) zagen dat de bovengenoemde man naast een vrouwspersoon fietste.

Hierop hebben wij (...) de man, die later bleek te zijn M., staande gehouden en vervolgens aangehouden op verdenking van diefstal in de Theodorus Niemeyerstraat te Groningen. Op het moment van de aanhouding kwamen collega's (...) ter plaatse.

Wij, verbalisanten, hebben verdachte M. de gelegenheid gegeven om zijn fiets in de Theodorus Niemeyerstraat te stallen en af te sluiten. De verdachte M. vroeg aan ons (...) of zijn vriendin met hem mee mocht. Hierop heb wij (...) de verdachte M. duidelijk gemaakt dat hij alleen verdacht wordt van diefstal en naar het bureau wordt overgebracht. Tevens dat het niet gebruikelijk is om een verdachte te vervoeren in gezelschap van andere personen.

Vervolgens hebben wij (...) de verdachte M. geboeid middels de van dienstwege verstrekte transportboeien, en overgebracht ter voorgeleiding naar het hoofdbureau van politie gevestigd aan de Rademarkt (...) te Groningen.

De verdachte M. schrijft in zijn klacht dat ik, verbalisant D. (...), achterbleef met een aantal collega's en de vriendin van M. Dit is echter onjuist. Ik (...) heb samen met collega R. de verdachte M. overgebracht naar de Rademarkt en ben dus niet op de hoogte van de inhoud van het gesprek dat de collega's hebben gevoerd met de vriendin van M."

5. In een door hem opgesteld proces-verbaal van 23 november 2003 verklaarde politieambtenaar S. het volgende ten aanzien van de klacht:

"In de nacht van vrijdag 27 juni op zaterdag 28 juni 2003 had ik (...) nachtdienst en was belast met noodhulpsurveillance. Voornoemde dienst deed ik samen met collega H. (...).

Op zaterdag 28 juni 2003 omstreeks 02.52 uur werden wij door de dienstdoende centralist van de meldkamer van de Regiopolitie Groningen gezonden naar de achterzijde van het X-gebouw, gevestigd aan de Stationstraat te Groningen.

Uit informatie van de melding kon blijken dat een manspersoon zich schuldig zou hebben gemaakt aan diefstal van een bureaustoel. Deze was geborgen in een aldaar gesitueerde vuilcontainer. Om toegang tot deze container te verkrijgen zou de man over het hekwerk zijn geklommen. Vorenstaande was gezien door een beveiligingsmedewerker van het X-gebouw.

Ter plaatse gekomen hoorden wij middels de centralist dat genoemde man via het fietspad zou zijn weggefietst in de richting van de Paterswoldseweg. Hierop reden wij middels ons dienstvoertuig in de richting van de Paterswoldseweg.

Op de kruising gevormd door de Paterswoldseweg met de Theodorus Niemeyerstraat zagen wij vanuit de richting van het station een man en een vrouw fietsen. Wij zagen dat de man een bureaustoel met zich voerde. Op genoemde locatie waren eveneens collega's D.en R. ter plaatse. Voornoemde man, naar later bleek M., werd door hen staande gehouden waarna aangehouden op verdenking van diefstal.

Door eerdergenoemde collega's werd aan M. de mogelijkheid geboden zijn fiets te stallen en af te sluiten. Van deze mogelijkheid werd door hem geen gebruik gemaakt. M. vroeg of zijn vriendin mee mocht naar het politiebureau. Dit werd door ons afgewezen. Hierop werd M. overgebracht naar het hoofdbureau van politie.

Daar zijn vriendin achterbleef werd aan haar de procedure met betrekking tot zijn aanhouding duidelijk gemaakt. Tevens zou zij zorgdragen voor de fiets die van hem achterbleef op de plaats van de aanhouding.

M. en zijn vriendin zijn door ons, S. en H., op correcte wijze behandeld."

6. Inspecteur van politie Mo. rapporteerde op 26 november 2003 aan districtschef Si. dat verzoeker niet had gereageerd op een schriftelijk en telefonisch verzoek van de politie om contact op te nemen teneinde zijn klacht mondeling toe te lichten.

7. Op 27 november 2003 stelde politieambtenaar H. een proces-verbaal op. In dit proces-verbaal verklaarde hij naar aanleiding van verzoekers klacht het volgende:

"In de nacht van vrijdag 27 juni 2003 op zaterdag 28 juni 2003 had ik (...) nachtdienst en was belast met de algehele noodhulpsurveillance in de stad Groningen. Voornoemde dienst deed ik samen met collega S. (...). Wij (...) waren in uniform gekleed en reden in een opvallend surveillancevoertuig.

Op zaterdag 28 juni 2003 omstreeks 02.52 uur kregen wij (...) van de dienstdoende centralist van de meldkamer van de Regiopolitie Groningen de melding dat aan de achterzijde van het X-gebouw, gevestigd aan het Stationsplein te Groningen, een blanke man over het hek was geklommen en vanaf het terrein uit een aldaar staande afvalcontainer een bureaustoel had weggenomen. Vorenstaande zou gezien zijn door een beveiligingsmedewerker van het X-gebouw. Hierop zijn wij (...) ter plaatse gereden.

Onderweg naar deze melding kregen wij via de mobilfoon te horen dat de blanke man zou zijn weggefietst over het aldaar gesitueerde fietspad in de richting van het bedrijf Y, gevestigd aan de Paterswoldseweg te Groningen. Wij (...) zijn toen in ons opvallend surveillancevoertuig in de richting van de Paterswoldseweg gereden.

Op de kruising gevormd door de Paterswoldseweg met de Theodorus Niemeyerstraat zagen wij vanuit de richting van het X-gebouw een man en een vrouw fietsen. Wij zagen dat de blanke man een bureaustoel in zijn hand droeg. Naast de man fietste een vrouwspersoon. Op voornoemde locatie waren eveneens de collega's D. en R. ter plaatse. Deze collega's hebben de man, naar later bleek M., staande gehouden en daarna aangehouden op verdenking van diefstal van de bureaustoel.

De collega's hebben verdachte M. de gelegenheid gegeven zijn fiets in de Theodorus Niemeyerstraat te stallen en af te sluiten. Dit heeft hij echter niet gedaan. Verdachte M. vroeg hierop aan de collega's of zijn vriendin met hem mee mocht naar het politiebureau. De collega's hebben dit afgewezen.

Wij, verbalisanten H. en S., hebben de vriendin van de man de procedure aangaande de aanhouding van haar vriend duidelijk gemaakt. Tevens zou zij zorgdragen voor de fiets van haar vriend. Wij, verbalisanten H. en S., hebben M. en zijn vriendin op correcte wijze te woord gestaan en behandeld."

8. De Klachtenadviescommissie voor de politieregio Groningen adviseerde de korpsbeheerder op 9 december 2003 schriftelijk onder meer het volgende over verzoekers klachten:

"Overwegingen

(...)

De commissie constateert dat uit het ingestelde onderzoek niet is gebleken dat beklaagden ten tijde van de aanhouding van klager onzorgvuldig hebben gehandeld. Toen klager aangaf zijn fiets niet te willen afsluiten hebben ze de fiets toevertrouwd aan de zorg van zijn vriendin. Bovendien is de commissie niet gebleken van een incorrecte houding van beklaagden S. en H. ten opzichte van de vriendin van klager. Beiden verklaren haar op een correcte wijze te woord te hebben gestaan. De commissie acht de klacht ongegrond.

Advies

(...) na kennisneming van genoemde stukken en verklaringen, mede gelet op haar overwegingen adviseert de commissie u de klacht **ongegrond** te verklaren."

9. Op 6 januari 2004 zond de korpsbeheerder verzoeker een brief waarin onder meer het volgende stond vermeld:

"Op grond van haar bevindingen en overwegingen heeft de onafhankelijke klachtenadviescommissie mij geadviseerd om de door u ingediende klachten ongegrond te verklaren. (...)

Door de aan mij uitgebrachte rapportage en mede gelet op het advies van de onafhankelijke klachtenadviescommissie, dat ik onverkort overneem, heb ik besloten uw klachten **ongegrond** te verklaren.

B. Standpunt verzoeker

1. Het standpunt van verzoeker staat samengevat weergegeven onder Klacht.

2. Verder stond onder meer het volgende vermeld in het verzoekschrift:

"Ik vind het uitermate vervelend dat in (...) (het intern klachtonderzoek; N.o.) niet naar voren is gekomen wat er allemaal gebeurd is en gezegd is. (...) Dat naast mij mijn vriendin fietste is onheus, zij fietste allicht in mijn omgeving maar niet direct naast mij. Dat een der aanwezige politiebeambten D. dan wel R. mij de gelegenheid zou hebben gegeven om mijn fiets op slot te zetten is niet waar, deze vraag is mij geenszins gesteld. Zou dit mij wel gevraagd zijn, dan zou ik geen aanleiding hebben gehad om dit aanbod af te slaan."

C. Standpunt korpsbeheerder

1. In reactie op de klacht liet de waarnemend korpschef namens de korpsbeheerder bij brief van 12 mei 2004 het volgende weten:

"Klager werd op zaterdag 28 juni 2003 te 02.55 uur door de politieambtenaren D. en R. op de Theodorus Niemeyerstraat te Groningen aangehouden als verdachte van diefstal van een stoel. De verdachte was op dat moment in gezelschap van zijn vriendin. Nagenoeg tegelijkertijd arriveerden de door u in uw brief genoemde politieambtenaren H. en S. op de plaats waar de verdachte was aangehouden.

Uit de verklaringen van drie van de bij de aanhouding betrokken politieambtenaren blijkt dat de heer M. in de gelegenheid is gesteld de fiets die hij bij zich had te stallen en op slot te doen. De heer M. heeft daarvan echter geen gebruik gemaakt. Door de politiemensen werd daarop besloten de fiets over te dragen aan de zorg van de vriendin van klager. Deze vriendin heeft daar overigens volledig mee ingestemd. In deze hebben de politiemensen naar mijn mening correct gehandeld. Ze hebben aan klager eerst de gelegenheid geboden zijn fiets op slot te doen, echter zoals uit de brief van klager blijkt, wilde hij dat de politiemensen de fiets mee zouden nemen naar het politiebureau. Dit laatste werd geweigerd. In de eerste plaats zijn de surveillanceauto's van regiopolitie Groningen niet ingericht voor het vervoer van fietsen en daar kwam bij dat de vriendin van klager bereid was zorg te dragen voor de fiets van klager. Bovendien had de fiets van klager op de voor hem gebruikelijke wijze kunnen worden afgesloten. Doordat hij weigerde daaraan mee te werken, veroorzaakte hij zelf de omstandigheid dat de fiets onbeheerd zou kunnen worden achtergelaten. Om een eventuele diefstal van de fiets van klager te voorkomen hebben de politiemensen correct gehandeld door de fiets over te dragen aan de zorg van de vriendin van klager. Ik acht dit deel van de klacht ongegrond.

Klager heeft aan de politiemensen R. en D. gevraagd of zijn vriendin veilig naar huis kon worden gebracht. Aan dat verzoek hebben zij niet voldaan. Ze wilden klager, ter voorgeleiding voor een hulpofficier van justitie, overbrengen naar het politiebureau en bovendien bleven hun collega's H. en S. op de plaats van de aanhouding achter bij de vriendin van klager.

Beide laatstgenoemde politiemensen verklaren inderdaad met de vriendin van klager in gesprek te zijn geweest. Zij hebben haar de procedure met betrekking tot de aanhouding van haar vriend uitgelegd en met haar gesproken over het veilig stellen van de fiets van haar vriend. De politiemensen hebben vervolgens met haar afgesproken dat zij zorg zou dragen voor de fiets van haar vriend. De vriendin zegde toe de fiets mee te zullen nemen naar huis. Ze heeft daarbij aan de politiemensen niet gevraagd om naar huis te worden gebracht. De politiemensen hebben daaruit geconcludeerd dat er bij haar geen behoefte bestond om naar huis te worden gebracht. Ze hebben de wens om thuis te worden gebracht niet laten afhangen van het verzoek van klager, maar van haar eigen behoefte daaromtrent. De vriendin van klager had immers, wanneer zij daar om veiligheidsredenen aanleiding toe had gezien, zelf aan de agenten kunnen vragen om haar naar huis te begeleiden. Nu dit niet is gebeurd hebben beide politiemensen er terecht voor gekozen de vriendin van klager niet naar huis te brengen. In die zin acht ik dit deel van de klacht ongegrond.

In zijn klacht schrijft de heer M. dat de politieambtenaren S. en H. tegen zijn vriendin zouden hebben gezegd dat het misschien beter was de relatie te verbreken. Zoals uit de brief van klager blijkt was hij daarbij zelf niet aanwezig. Ik ga er dan ook van uit dat zijn vriendin dat naderhand aan klager heeft verteld.

Beide betrokken politiemensen verklaren echter dat in het geheel geen sprake is geweest van een advies om de relatie met klager te verbreken. De relatie tussen beide personen is, volgens de politiemensen, in het geheel niet ter sprake gekomen. Gelet op de verklaringen van beide politiemensen acht ik ook dit deel van de klacht ongegrond.

Samengevat acht ik, op grond van vorenstaande, alle door de Nationale ombudsman geformuleerde klachtelelementen ongegrond."

2. Bij deze reactie was een door politieambtenaren D. en R. opgemaakte mutatie van 28 juni 2003 gevoegd, waarin het volgende stond vermeld:

"Hoorden rapp. de melding dat door de beveiliging was gezien dat een manspersoon over een hek was geklommen bij het Stationsplein en vervolgens een stoel had weggenomen. De man, sign. blank, was vervolgens weggefietsd in de richting van Y.

Rapp. reden vervolgens de Theodorus Niemeyerstraat in en zagen een manspersoon aan komen fietsen met in zijn linkerhand een blauwe bureaustoel. Hierop aangehouden.

Op het bureau gesproken met de beveiliging. Zoals verdachte M. reeds had verklaard, kwam de stoel uit een afvalcontainer. Er zou geen aangifte volgen.

Rapp. hebben verdachte M. een bon uitgeschreven voor art. 461 Sr."

D. Reactie verzoeker

Verzoeker reageerde bij brief van 1 juli 2004 op het standpunt van de korpsbeheerder en op de lezing van de vier betrokken politieambtenaren. In zijn reactie merkte verzoeker onder meer het volgende op:

"(...) Verder valt mij op dat in drie van de vier brieven staat vermeld dat ik zou hebben gevraagd dat mijn vriendin mee mocht naar het politiebureau. Deze vraag is niet op deze wijze gesteld. De vraag luidde aan de aanwezige agenten: of ze konden zorgen dat mijn vriendin veilig werd thuisgebracht."

In reactie op hetgeen politieambtenaar R. had verklaard, merkte verzoeker onder meer het volgende op:

"De collega's gingen met de vrouw in gesprek, dit bleek de vriendin van M. te zijn, waar blijkt dat uit (...).

Zoals in de klachtbrief vermeld... dit is uiterst professioneel, want waarom zou de betreffende agent op 27 september nog precies weten wat ik vroeg en waarom staat er niets vermeld over mijn klacht dat ik niet de kans heb gekregen om mijn fiets te stallen."

Verzoeker reageerde onder meer als volgt op de verklaring van politieambtenaar D.:

"Op het moment van de aanhouding... daarmee bedoelende dat ik van mijn fiets af moest, handboeien om kreeg en plaats moest nemen in de politieauto, kwamen de collega's van de agent die mij boeiden eraan.

Op het moment dat ik werd aangehouden kwam de heer D. achter mij staan, deze deelde mede dat ik ben aangehouden en beval mij van mijn fiets af te stappen, inmiddels pakte de heer R. de stoel en liep naar de hoek van het Marwixhof.

Ik weet nog dat ik verbaasd keek om wat de agent met de stoel ging doen.

Mij is geenszins de mogelijkheid gegeven mijn fiets te stallen door de agenten, zou de heer D., of de heer R., dit hebben aangeboden dat had ik er geen aanleiding toe om dit af te slaan.

Ik heb niet gedacht aan mijn fiets, daar ik dus ook in de veronderstelling was dat mijn fiets zou worden overgebracht naar het politiebureau. (...)

Ik zou hebben gevraagd als mijn vriendin met mij mee mocht, was het niet zo dat de vraag luidde of ze veilig naar huis kon worden gebracht. (...)

Vervolgens ben ik geboeid... niet helemaal juist, de heer D. was toch niet zo vermoeid dat ik eerst in de auto moest plaatsnemen, mijn vraag stelde en dat pas toen de handboeien omgingen?

Ik had het meer prettig gevonden als het schrijven van de heer D. zich in een ietwat meer opbouwende gebeurtenissen had beschreven, of blijkt hieruit dat de heer D. zich feitelijk niet meer goed weet te herinneren hoe mijn arrestatie verliep??

Had deze daar aanleiding toe? Dit zou toch de zoveelste gewone arrestatie zijn.

De heer M. schrijft in zijn klacht... vervolgt de heer D. Waar deze alinea op slaat en waar de heer D. het weghaalt geeft mij genoeg duidelijkheid dat de heer D. niet genoeg op de hoogte is van de beschuldiging die ik hem aanmeet."

Naar aanleiding van de verklaring van politieambtenaar S. merkte verzoeker onder meer het volgende op:

"Door eerdergenoemde collega's... Ik meen mij niet te herinneren dat heren D., R. en ik het dusdanig gezellig hadden dat we nog even gezellig zaten te kletsen, of duurde het dan toch heel wat minuten totdat de heer D. besloot om mij de handboeien om te doen?? Ik had mijn handboeien al om ten tijde deze agenten arriveerden.

Het verzoek of mijn vriendin mee mocht werd afgewezen, maar veilig thuisgebracht werd ze ook niet, was dat niet de vraag die ik stelde.

Tevens zou mijn vriendin zorg dragen voor mijn fiets, ben ik niet eigen baas over mijn eigen spullen, was zij mijn vriendin wel (...)! Waaruit blijkt volgens de agenten dat de vrouwspersoon bij mij hoorde, fietste zij niet in eerste instantie de andere kant uit toen de agenten D. en R. eraan kwamen, hadden ze ons dan toch niet gezien???"

Verzoeker reageerde onder meer als volgt op hetgeen politieambtenaar H. had verklaard:

"De collega's hebben verdachte... Was dit (...) te horen van een dusdanig verre afstand??

Hoelang duurde het voordat de verschillende auto's ter plaatse waren. Ook dit moet makkelijk te beantwoorden zijn wanneer iemand zich een onvoorbereide situatie moet herinneren en na maanden ter berichtgeving moet overleggen.

Tevens zou zij zorgdragen voor de fiets van haar vriend, waarom is dit mij niet meegedeeld aldaar op het moment ik nog niet was afgevoerd? Het ging toch om mijn fiets!

Daar zoveel dingen niet correct zijn, blijkt plots dat de agenten H. en S. precies wel weten dat mijn vriendin niet onheus is bejegend!"

In reactie op het standpunt van de korpsbeheerder bracht verzoeker onder meer het volgende naar voren:

"Nagenoeg gelijktijd, wat voor tijdsmaataanduiding hoort hierbij?

Was aangehouden..., ik had de handboeien dus al om en dus konden de agenten H. en S. niet hebben gehoord wat er tot aan het moment dat zij arriveerden mij is meegedeeld.

Ik zou in de gelegenheid zijn gesteld om mijn fiets te stallen, dit is mij niet meegedeeld en tevens zou ik geen aanleiding hebben gehad om dit aanbod af te slaan. Want elke volwassene kan zich daarvan de gevolgen indenken (...).

Uit verklaring van de drie bij de aanhouding betrokken politieambtenaren... drie?? Waar is plots de vierde, of (...)(wordt; N.o.) bedoeld de heer R., die zoals een goed mens betaamt niet exact meer zou weten hoe er is gehandeld? Dit lijkt mij dan ook ten zeerste logisch omdat hij een schrijven stuurt drie maanden na dato, en zijn collega's zelfs nog later. (...)

Uit brief van klager blijkt, wilde hij dat de politiemensen de fiets mee zouden nemen naar het politiebureau. Wilde!! Brief?? Waar gaat dit over. Waar en in welke brief, nergens in mijn brief staat dat er sprake is dat ik iets wilde, het leek mij vanzelfsprekend, maar dan nog er is geen woord gerept over mijn fiets. (...)

In de eerste plaats zijn surveillanceauto's van regiopolitie Groningen niet ingericht voor het vervoer van fietsen. Schiet mij plots de vraag te binnen hoe de betreffende stoel is vervoerd. Zou dat wel passen?? Een auto ingericht voor een bureaustoel?

Dit laatste werd geweigerd... staat in de brief, door wie, wie geeft aan dat ik de fiets mee wilde hebben, het lijkt er nu verdacht veel op dat (...) (het verhaal van de waarnemend korpschef; N.o.) hier een eigen leven gaat leiden. Dit baart mij ernstige zorgen (...).

Klager heeft aan politiemensen R. en D. gevraagd... het is niet correct, ik heb niet specifiek aan de heer R. en D. gevraagd, mijn vraag was een algemeen gestelde vraag en het zou mij niet uitmaken wie het zou doen, ik wist op het moment niet eens wie R. en D. waren. Toen ik de vraag stelde begaven alle agenten zich in de directe omgeving zodat dezen het ook konden horen, dit blijkt wel uit de lezingen die ze hebben geschreven.

De agenten H. en S. hebben vervolgens afgesproken dat mijn vriendin zorg zou dragen voor mijn fiets, waaruit blijkt dat de betreffende vrouw mijn vriendin was? (...)

M. vroeg of zijn vriendin mee mocht naar het politiebureau, schrijft de heer S. Zo is de vraag niet gesteld, het ging erom dat mijn vriendin veilig thuis kon worden gebracht. Dit

werd door ons afgewezen, schrijft de heer S. (...) (De waarnemend korpschef; N.o.) schrijft hierop: De vriendin van klager had immers, wanneer zij om veiligheidsredenen aanleiding had toe gezien, zelf aan de agenten kunnen vragen om haar naar huis te begeleiden. (...) Dus toen ik het vroeg werd het afgewezen en als mijn vriendin het zou hebben gevraagd zakt het standvastige politiekorps ineen en wordt het verzoek gehonoreerd?"

Tot slot merkte verzoeker nog onder meer het volgende op:

"Opvallend vind ik dat terwijl er geen aanleiding is geweest voor de betrokken agenten dat zij bepaalde aspecten op een dusdanige manier formuleren dat het allemaal even anders is opgesteld maar dat er eigenlijk precies hetzelfde staat. (...)

De verslagen zijn op een dusdanige wijze mijns inziens in elkaar gezet om mij te ontwrichten, ik voel mij dan ook zeer ongemakkelijk en vind het erg moeilijk om een reactie te geven op het schrijven van (...) (de waarnemend korpschef; N.o.) en haar politiebeambten.

Daar ik inzie dat er een draai aan het hele gebeuren wordt gegeven, vind ik het jammer (...) dat ik hierop een reactie moet geven, graag had ik dit achterwege gelaten, en gehoopt dat de Nationale ombudsman dit voor mij verder zou uitzoeken. (...)

Moge het duidelijk zijn dat als de waarheid zo verdraaid is dat ik mijzelf hierin niet meer kan verdedigen, daar ik het moet opnemen tegen vier agenten (...) (en de waarnemend korpschef; N.o.), dat ik daarom hulp in heb in geroepen van de klachtencommissie, de Nationale ombudsman en indien nodig een advocaat. (...)

Het staat mij dan ook naar het leven dat een politiemacht op dusdanige wijze functioneert. Is het voor hen allicht niet belangrijk genoeg! Deze zaak was duidelijk. (...)

Zijn we bezig om een politiestaat te worden. Was het niet ietwat te overdreven om met een zulks aantal agenten op iemand te jagen die niet meer doet dan een afgedankte stoel weg te nemen uit een container? (...) Volgens mij was het destijds makkelijker om de fouten toe te geven, om eerlijker te zijn. Hoeveel geld gaat hier onbedoeld mee gemoeid, ik vind het bespottelijk."

e. verklaring verzoekers vriendin

Mevrouw V. - verzoeksters vriendin - verklaarde op 27 juli 2004 als getuige telefonisch het volgende tegenover een medewerkster van het Bureau Nationale ombudsman:

"Op 28 juni 2003 fietste ik samen met mijn vriend M. 's nachts rond een uur of drie in een straatje in de stad Groningen toen een politieauto ons tegemoet reed. Op dat moment zei ik tegen mijn vriend zoiets als 'Ik ga hier weg, ik heb hier geen zin in'. Mijn vriend had namelijk even daarvoor een stoel weggenomen vanaf een bedrijfsterrein. Ik fietste dus

weg, maar ben bijna meteen daarna toch weer omgekeerd en teruggefietst naar mijn vriend en de twee politieambtenaren die inmiddels bij hem stonden. Bij nader inzien vond ik dat ik mijn vriend daar toch niet alleen met de politie kon achterlaten, vandaar.

Toen ik afstapte lag de fiets van mijn vriend op de grond en hadden de politieambtenaren mijn vriend al vastgepakt, met zijn handen op zijn rug. Er kwam nog een politieauto en ook nog een politiebuis ter plaatse, elk met twee politiemensen erin. Mijn vriend kreeg vrijwel meteen handboeien om en werd in de tweede politieauto gezet. De politiebuis is maar heel kort ter plaatse geweest. Er is maar één politieagent even uitgestapt, om de stoel te pakken. De stoel is volgens mij in de bus meegenomen, ik neem aan naar het politiebureau.

Mijn vriend riep vanuit de politieauto dat de politie mij moest thuisbrengen. De politieambtenaren reageerden hier echter helemaal niet op. Ik kan mij niet herinneren of ik mijn vriend iets heb horen zeggen of vragen over zijn fiets, bijvoorbeeld of zijn fiets kon worden meegenomen naar het politiebureau of dat zijn fiets ter plaatse op slot kon worden gezet. Voor zover ik het mij kan herinneren heb ik de politie ook niets horen zeggen over de fiets van mijn vriend. Ik kreeg die fiets op een gegeven moment in handen geduwd, zonder dat er iets over die fiets werd gezegd.

Toen de tweede politieauto, met daarin mijn vriend en twee politieambtenaren, was weggereden, stond ik daar dus met twee fietsen in mijn handen. De twee politieambtenaren die er nog waren - dat waren de twee mannen die als eerste ter plaatse waren - vroegen mij ook niet of ik voor die fiets wilde zorgen. Ik kan niet met twee fietsen tegelijk fietsen, dus vroeg ik hen 'Wat moet ik nu?'. Hierop antwoordde één van hen dat ik misschien beter de relatie met mijn vriend kon verbreken. Ik vond dit een rare opmerking. Het moet duidelijk zijn geweest dat ik met mijn vraag doelde op de situatie dat ik daar midden in de nacht alleen met twee fietsen achterbleef, en dan vind ik het niet kunnen dat een politieambtenaar zo'n opmerking maakt. Ik heb de politieambtenaren nog gevraagd waar mijn vriend naartoe werd gebracht en wat er verder met hem ging gebeuren, maar het enige antwoord dat ik kreeg was 'Dat kan wel even duren'. Ik heb de politie niet zelf gevraagd of ze mij naar huis wilden brengen.

Omdat ik het sleuteltje van het fietsslot van mijn vriend niet had, heb ik zijn fiets toen maar met mijn eigen slot vastgemaakt aan een hek. De plek waar alles gebeurde is een donker straatje, of eigenlijk meer een steegje, en ik vond het bepaald geen prettig idee om daar midden in de nacht alleen te staan. Ik heb de politieambtenaren daarom gevraagd of ze nog even in de buurt wilden blijven tot ik klaar was om weg te fietsen, maar daar reageerden ze ook niet echt op. Ze bleven namelijk niet staan, maar reden een stukje verder. Ze waren op zich nog wel in de buurt, maar ik had de indruk dat ze niet voor mij daar bleven maar dat ze alweer gewoon aan het surveilleren waren. Met mijn fiets aan de hand ben ik het straatje uitgelopen en vervolgens ben ik naar huis gefietst."